

Per Bruus-Jensen

Hvorfor X0 i stedet for 0X ...?

Flere har med større eller mindre forundring og bestyrtelse bemærket, at jeg – modsat Martinus – i mit såkaldte kosmologiske testamente anvender formen X0 og ikke formen 0X om det aspekt af virkeligheden, der iflg. Martinus fremstilling i hans posthume værk “Den Intellektualiserede Kristendom”, kapitel 5, udgør al virkeligheds ur-basis (det treenige princips inklusive), og der kan derfor være grund til at forklare dette valg fra min side nærmere.

Først skal det understreges, at det naturligvis ikke er med noget let sind, undertegnede 'fremturer' med X0-udtrykket frem for det modsatte. Imidlertid synes det ubestrideligt at ligge i kortene, at Martinus på den ene side i en god mening med 0X-formen har ønsket at betone det helt særlige ved det virkelighedsaspekt, den pågældende form har til formål at fremhæve, og som han ikke tidligere eksplicit har ladet komme til udtryk i hverken sine foredrag eller skriftlige værker, MEN at han på den anden side via netop 0X-formen rent faktisk kommer til at gøre sig skyldig i formél inkonsekvens. For tages det i betragtning, at bogstavet X iflg. Martinus selv står for fænomenet **ET navnløst Noget, som ér**, da må formen **0X** iflg. sagens natur betyde fraværet eller *ikke-eksistensen* af et sådant Noget, akkurat som 0 Kr. betyder fraværet af kroner. Og i fortsættelse af dette: hvis det basale X ikke findes, hvilken mening giver det så supplerende at tale om X1, X2 og X3 – altså yderligere 3 X'er...?

Faktisk ligger løsningen på hele denne problematik i betydningen af netop disse tre tal (der alle tre udmærker sig ved at de følger *efter X'et*), idet de pågældende tal iflg. Martinus henføre til tre principielt forskellige *funktioner*, som det ur-basale, navnløse X i treenig samdrægtighed de fakto eksekverer, og uden hvilke samme X udelukkende ville eksistere som et spørgsmål om rigid tomhed og absolut stilhed og dermed som netop X0, hvor nullet som den egentlige pointe markerer fraværet af enhver form for funktion.

De tre tal med tilhørende funktioner peger altså tilbage på det ur-basale X som deres bærende grundlag og forudsætning, og i medfør af dette er det også logisk at bruge formen X0 om det pågældende Noget selv, isoleret set. Eller sagt anderledes: X0-formen henfører via netop sin nul-position helt naturligt, logisk og konsekvent til dét basale og nødvendige ur-Noget, der så at sige er 'bag', 'under' eller 'før' det treenige funktionsprincip som sådant og som således i en vis forstand ikke alene 'bærer' det, men via det såkaldte centralbehov og ur-begær også evigt lader det folde sig ud til fordel for etableringen af fænomenet LIV...